

ENGLISH LITERATURE

วรรณคดีอังกฤษ เบื้องต้น

- * ประวัติวรรณคดีอังกฤษตั้งแต่ยุคแรกจนถึงยุคศตวรรษที่ 20
- * เหตุการณ์สำคัญ ๆ ประจำแต่ละยุคสมัย
- * ประวัติและผลงานของนักเขียนอังกฤษยุคต้นจนถึงยุคศตวรรษที่ 20

ผศ.ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

วรรณคดีอังกฤษเบื้องต้น

(ENGLISH LITERATURE)

- * ประวัติวรรณคดีอังกฤษตั้งแต่ยุคแรกจนถึงยุคคลทวรรษที่ 20
- * เหตุการณ์สำคัญ ๆ ประจำแต่ละยุคสมัย
- * ประวัติและผลงานของนักเขียนอังกฤษยุคต้นจนถึงยุคคลทวรรษที่ 20

ผศ. ดร. นเรศ สุรสิทธิ์

B.A. (English) M.A. (English)

PhD (English-Comparative Literature)

วรรณคดีอังกฤษเบื้องต้น

ผศ. ดร.นเรศ สุรสิทธิ์

ISBN : 974-91874-7-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤษภาคม 2547

ออกแบบปก : นเรศ สุรสิทธิ์

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or copied in any form or any means-graphic, electronic, or mechanical, including taping, or information storage and retrieval systems-without written permission of the publisher
(Mr. Nares Surasith).

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดวงกลมสมัย จำกัด

15/234 ซ. เสือใหญ่อุทิศ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ
10900 โทร. 02-541-7375-77

พิมพ์ที่ : บริษัท พี.เอส.เพรส จำกัด

5,6 ถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170 โทร. 02-8896225-6

คำนำ

คำถามที่คนส่วนมากชอบถามคือ ‘ทำไมต้องเรียนวรรณคดี’ ความจริงแล้วคำถามนี้ไม่ได้ระบุเจาะจงว่าต้องเป็นวรรณคดีอังกฤษ วรรณคดีไทยหรือวรรณคดีชาติไหน ๆ แต่คนส่วนมากมักจะสงสัยว่าเรียนวรรณคดีแล้วไปทำอะไรได้บ้าง ส่วนคำตอบสำหรับคำถามนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะการเลือกเรียนแต่ละสาขานั้นจะขึ้นอยู่กับเหตุผลส่วนตัว ขึ้นอยู่กับความชอบส่วนตัว ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ได้รับจากอาจารย์ฝ่ายแนะแนว ขึ้นอยู่กับอาชีพที่ต้องการทำ หลังจากจบการศึกษาแล้วเป็นต้น การเรียนวรรณคดี การอ่านงานวรรณคดีหรือวรรณกรรมให้อะไรมากกว่าที่คนส่วนมากคิดกัน เพราะคนส่วนมากคิดว่า การเรียนนิชาววรรณคดีหรือการอ่านงานวรรณคดีไม่ว่าจะเป็นบทกวี วรรณกรรมร้อยแก้ว นวนิยาย หรือบทละครเป็นต้น ส่วนมากมักคิดว่าเป็นการศึกษาของเก่าของโบราณซึ่งเหมาะกับคนแก่เหมือนกับการเข้าวัดฟังธรรมอะไรทำนองนั้น แต่ความจริงแล้วการเรียนนิชาววรรณคดีจะได้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครอง ความเป็นมาของภาษา หรือแม้แต่ด้านศาสนาและปรัชญาก็ล้วนแต่แทรกอยู่ในวรรณคดีทั้งนั้น ดังนั้นความรู้ที่จะได้จากการเรียนนิชาววรรณคดีจึงมากมาย และที่สำคัญคือความรู้เหล่านี้สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จตามที่ต้องการได้

การศึกษานวนวรรณกรรมหมายถึงการศึกษาถึงความเป็นมาของสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ เพราะการอ่านงานวรรณกรรมหรือวรรณคดีผู้อ่านจะได้รู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครอง สังคมและอิทธิพลของศาสนาเป็นต้น ที่

ผู้เขียนได้แทรกในรูปนวนิยายหรืองานวรรณกรรมรูปอื่น ๆ เพื่อเป็นการสะท้อนสภาพของสังคมและการเมืองหรืออื่น ๆ ให้คนทั่วไปได้ทราบ ดังนั้น การศึกษาวรรณคดีจึงไม่ใช่การศึกษาคัมภีร์เก่าอย่างที่เคยหลาย ๆ คนเข้าใจ

หนังสือเล่มนี้เป็นอีกเล่มหนึ่งที่ผู้เขียนได้นำเอาโน้ตเก่าสมัยเรียนปริญญาโท มาเรียบเรียงและปรับปรุงรวมถึงแปลเป็นภาษาไทยเพื่อพิมพ์ออกสู่สายตาผู้อ่าน ที่ต้องนำโน้ตเก่าซึ่งเกี่ยวกับวิชาที่ตัวเองเรียนคือวรรณคดีอังกฤษ มาปิดฝุ่นใหม่นั้นเพราะสมัยเรียนปริญญาโทนั้นผู้เขียนได้อ่านตำรามากมาย และที่สำคัญคือในแต่ละวิชาจะทำโน้ตย่อไว้อย่างดีมีเนื้อหาสมบูรณ์สามารถเป็นแบบอย่างให้นักศึกษารุ่นหลัง ๆ ได้ศึกษาเพิ่มเติมได้ ดังนั้นจึงคิดว่าการปรับปรุงและจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจงานวรรณคดีแน่นอน

สำหรับการจัดทำหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนต้องขอขอบคุณ Mr. Robert Bushill เพื่อนชาวอังกฤษ และ อาจารย์ Sonia Gordon อาจารย์ชาวสกอตแลนด์ ที่ให้คำแนะนำที่มีประโยชน์มากสำหรับการเขียน ผู้เขียนขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนหนังสือทุกเล่มของผู้เขียนมาด้วยดีโดยตลอด ถ้ามีข้อผิดพลาดไม่ว่าจะเพราะความเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการประการใดก็ตาม ผู้เขียนขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวและยินดีรับคำติชมเหล่านั้นเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

ผศ. ดร. นเรศ สุรสิทธิ์

พฤษภาคม 2547

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
บทที่ 1 Introduction	8
บทที่ 2 ประวัติวรรณคดีอังกฤษยุค	14
The Medieval Period	14
ลักษณะเด่นของวรรณคดีอังกฤษยุคกลาง	20
เหตุการณ์เกี่ยวกับวรรณคดี	21
ศตวรรษที่ 16 สภาพสังคมในศตวรรษที่ 16	28
เหตุการณ์ด้านวรรณคดี	31
พระนางเจ้าเอลิซาเบธและประเทศอังกฤษ	38
ด้านวรรณคดี	41
ศตวรรษที่ 17	55
การประพันธ์บทกวี	58
ร้อยแก้ว	61
บทที่ 3 วรรณคดีอังกฤษยุคฟื้นฟูและศตวรรษที่ 18	65
เรียงความร้อยแก้วประจำยุค	70
JOSEPH ADDISON	71
RICHARD STEELE	73
นักเขียนนวนิยาย	74

6 -- วรรณคดีอังกฤษเบื้องต้น -----

JOHN DRYDEN	76
ALEXANDER POPE	83
นักเขียนนวนิยายประจำยุค	85
JONATHAN SWIFT	87
HENRY FIELDING	89
SAMUEL RICHARDSON	91
TOBIAS SMOLLET	92
LAURENCE STERNE	94
RESTORATION DRAMA	96
RESTORATION TRAGEDY	100
RESTORATION COMEDY	101
CONGREVE	106
WYCHERLEY	109
VANBRUGH	110
FARQUHAR	113
บทที่ 4 วรรณคดีอังกฤษยุคศตวรรษที่ 19	115
POETRY: กวีนิพนธ์	125
นักกวีประจำยุค	127
WILLIAM WORDSWORTH	127
SAMUEL TYLOR COLERIDGE	131
PERCY BYSSHE SHELLEY	132
JOHN KEATS	134

EDGAR ALLAND POE	137
ALFRED LORD TENNYSON	139
MATTHEW ARNOLD	141
นวนิยายประจํายุค	142
นักเขียนนวนิยายเด่น ๆ ประจํายุค	143
JANE AUSTEN	143
WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY	147
CHARLES DICKENS	148
ร้อยแก้ว	151
CHALES LAMB	153
บทละครประจํายุค	154
บทที่ 5 วรรณคดีอังกฤษยุคศตวรรษที่ 20	156
นักเขียนละครประจํายุค	159
BERNARD SHAW	159
GALSWORTHY	163
นวนิยายประจํายุค	168
JAMES JOYCE	174
D.H. LAWRENCE	175
การประพันธ์บทกวี	179
หนังสืออ้างอิง	

บทที่ 1

INTRODUCTION

วรรณคดีก็เป็นเช่นเดียวกับศิลปะแขนงอื่น ๆ คือเป็นการแสดงออกด้านจินตนาการของการประพันธ์ในการเลือกสรรค์ การกำหนดและการตีความหมายของประสบการณ์ชีวิต ในกรณีของวรรณคดี คำพูดถือเป็นสื่อกลางและเป็นส่วนสำคัญสำหรับการอธิบายจินตนาการหรืออารมณ์วรรณคดีเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นงานเขียนหรือการเล่าเรื่องด้วยปากเปล่าก็ถือว่าเป็นงานวรรณคดีได้เช่นกัน ดังจะเห็นได้จากงานวรรณคดีในสมัยโบราณส่วนมากจะอยู่ในรูปแบบการเล่าสืบต่อกันมา ที่เรียกว่าวรรณกรรมปากเปล่า ธรรมชาติของวรรณกรรมจะอยู่ทั้งในรูปงานเขียน งานประพันธ์และเรื่องเล่าด้วยปากเปล่าเพราะทั้งสองรูปนั้นต่างก็มีรูปแบบ มีสไตส์ มีวัตถุประสงค์หรือหน้าที่เหมือนกัน นั่นคือเพื่อการสั่งสอนและการให้ความบันเทิงด้วยกันทั้งนั้น ความจริงแล้ววรรณคดีเป็นการนำเสนอสถานการณ์ต่าง ๆ เสนอปฏิกริยาตอบโต้และการคัดค้านในรูปวรรณกรรม ในบรรดาศิลปะทั้งหลายวรรณคดีได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปะที่มีความบริสุทธิ์ที่สุด เพราะวรรณคดีมักจะได้รับการยอมรับว่าเป็นโรงเรียนแห่งชีวิตที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจที่แสดงความคิดเห็นและสะท้อนเกี่ยวกับการกระทำของสังคมและบุคคลในสังคมออกสู่สายตาชาวโลก

ไม่เหมือนกับอาชีพแพทย์ อาชีพนักกฎหมายหรือนักวิศวกรเพราะนักกวีและนักเขียนนวนิยายไม่ต้องเข้าชั้นเรียนหรือโรงเรียนที่มีชื่อเสียงเพื่อรับการ

อบรมแต่ประการใด ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ศิลปะการเขียนของนักประพันธ์เหล่านั้นก็ไม่สามารถจะยอดเยี่ยมได้ถ้าปราศจากความพยายามและการฝึกฝน ตามทฤษฎีแล้วนักเขียนร้อยแก้วควรจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านไวยากรณ์และการใช้ภาษาของตัวเอง ถ้าเขาเป็นคนอังกฤษเขาควรจะสามารถควบคุมและใช้งานศัพท์จำนวนมากมายที่ถูกเลือกสรรจากคำศัพท์มากกว่าครึ่งล้านคำศัพท์จากพจนานุกรมออกฟอร์ด เขาควรจะมีควมคุ้นเคยกับงานวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่ในอดีตที่เป็นภาษาตัวเองและภาษาอื่น ๆ และเขาควรจะมีควมชำนาญในสไตล์การประพันธ์ซึ่งเหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่เขาเลือกที่จะเขียน ในขณะที่เดียวกันนักกวีก็ควรมีอุปกรณ์ที่เหมือนกัน โดยเพิ่มข้อได้เปรียบมาอีกคือการมีหูที่รับรู้ความรู้สึกได้เร็ว มีความเข้าใจเทคนิคที่ถูกใช้ในหลาย ๆ ภาษาได้ และมีความรู้ที่สมบูรณ์ในทุกรูปแบบของการประพันธ์บทกวีอังกฤษ

เป็นความจริงเสียยิ่งกว่าจริงอีกที่ว่า คนที่เรียนหนังสือเก่งและมีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา (ถ้ามี) ไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนที่ดีเสมอไป วรรณคดีจะสามารถมีชีวิตชีวาได้ต้องมีความคิดที่สร้างสรรค์ ถ้าปราศจากสิ่งนี้แล้วความชำนาญหรือความเชี่ยวชาญทุกอย่างในโลกนี้ก็ไร้ประโยชน์ ยังเป็นความจริงโดยไม่เปลี่ยนแปลงที่ว่าถ้าปราศจากความรู้ทางเทคนิคบางประการและความเชี่ยวชาญแล้วการผลิตงานเขียนที่ยอดเยี่ยมก็ไม่มีทางเป็นไปได้เลยจริง ๆ แล้ว การขาดหายไปเพียงน้อยนิดของควมชำนาญด้านภาษาทำให้นักเขียนที่มีประสาทสัมผัสไวและเต็มเปี่ยมด้วยจินตนาการจำนวนมากมายกลายเป็นักเขียนที่ไม่ดี ขอยกตัวอย่างนักเขียนสักสองคนคือ ชาลส์ ดิกคินส์ (Charles Dickens) และ ดี. เอช. ลอว์เรนซ์ (D.H. Lawrence) ซึ่งนักเขียนทั้งสองคนนี้ไม่ชอบการเขียนงานวรรณกรรมร้อยแก้วเพื่อเอาใจบุคคลผู้ที่พอใจแต่

สิ่งที่สมบูรณ์แบบ แต่มินักวิจารณ์สองสามคนที่ปฏิเสธว่าพวกเขาเป็นนักเขียนนวนิยายที่ยิ่งใหญ่นั้นหมายความว่าพวกเขาต้องเขียนเอาใจผู้อ่าน อีกประการหนึ่ง ซามูเอล จอห์นสัน (Samuel Johnson) ได้เขียนร้อยแก้วและโคลง ฉันท์กาพย์ กลอน ซึ่งไม่มีข้อตำหนิในด้านศิลปะการเขียนแต่ประการใด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนอธิบายว่าเขาเป็นนักเขียนผู้มีความคิดสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้พูดไม่ได้กล่าวชมศิลปะการเขียนของเขาแต่กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์ของเขาแทน พูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ งานเขียนทุกชนิดนั้นต้องการความชำนาญด้านเทคนิคหรือความเป็นจิตรกรในการใช้ ‘คำศัพท์ที่ถูกที่ถูกต้อง’ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อ่านปรารถนาที่จะได้พบในงานเขียนที่ยอดเยี่ยมทุกชนิดโดยเฉพาะงานเขียนด้านวรรณคดี แต่จะเป็นการเข้าใจที่ผิดถนัดถ้าคิดว่างานวรรณคดีนั้นเป็นงานที่ถูกผลิตโดยเทคนิคล้วน ๆ

อีกประการหนึ่งซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่น่าจะพบเห็นในงานวรรณกรรมชั้นเยี่ยมทุกเรื่องคือ ‘ความมีจิตสำนึกเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา’ ซึ่งเป็นส่วนที่นักเขียนควรถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่านของเขา คำว่า ‘ดี’ และ ‘ชั่ว’ ต่างก็มีความหมายที่แท้จริงในตัวเอง แต่ความหมายที่อยู่เหนือความคิดเห็นของความถูกผิดที่ได้รับการยอมรับในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งนั้นถือเป็นสิ่งสำคัญ เช่น วิลเลียม เชกสเปียร์ มีนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากมาในโลกนี้ยอมรับความคิดเห็นทางด้านศาสนาดั้งเดิมและศีลธรรมจรรยาในยุคของเขา นักเขียนคนอื่น ๆ เช่น ดี. เอช. ลอว์เรนส์ ได้ปฏิเสธความเชื่อเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องราวทางศาสนาและศีลธรรมจริยธรรมในการเขียนงานของพวกเขาเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านักเขียนเหล่านี้ตั้งใจเขียนงานวรรณกรรมเพื่อปรับปรุงศีลธรรมจรรยาหรือเพื่อ

ทำให้ผู้อ่านประทับใจในแนวความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี แต่ประการใด ความจริงแล้วผลงานของพวกเขาล้วนแต่เตือนผู้อ่านว่าความดีและความชั่วนั้นมีอยู่จริงเท่านั้น มีนักประพันธ์เพียงไม่กี่คน (เช่นนักเขียนชาวฝรั่งเศสยุคศตวรรษที่ 19 ชื่อ Baudelaire) ผู้ซึ่งดูเหมือนจะเห็นพวกเขาเองเป็นเหมือนเหล่าผู้สนับสนุนความชั่วร้ายหรือผู้สนับสนุนศัตรูของความดี นักเขียนบางคน (ส่วนมากนักเขียนกลุ่มนี้จะถูกขนานนามว่า Satanists) มีความรู้เรื่องความจริงทางด้านศีลธรรมจรรยาไม่น้อยไปกว่านักเขียนที่เขียนตรงข้ามกับพวกเขา ความจริงแล้วแทบเป็นไปได้เลยที่จะพบว่าวรรณคดีที่จริงจังจะคงอยู่ได้ถ้าปราศจากความมีจิตสำนึกเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา

ซอโฟคลีส (Sophocles) ดันเต (Dante) มิลตัน (Milton) เกอเธ่ (Goethe) อิบสัน (Ibsen) และฮาร์ดี้ (Hardy) ล้วนแต่เป็นนักเขียนที่มีจิตสำนึกในการต่อต้านความชั่วร้ายด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่ในระดับผลงานการเขียนที่ต่ำสุดยังพบว่างานด้านวรรณคดีถูกนำไปเกี่ยวข้องกับศีลธรรมจริยธรรมด้วย ดังนั้นถึงตรงนี้อาจสรุปคร่าวๆ ได้ว่าวรรณคดีคือการแสดงความคิดเห็นที่คงทนถาวรในรูปของคำพูดของความคิดหรือความรู้สึกหรือแนวความคิดเกี่ยวกับชีวิตและเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่

อีกคำถามหนึ่งที่ไม่ควรลืมสำหรับการเรียนวรรณคดีแม้ว่าจะไม่สามารถหาคำตอบให้กับคำถามนี้ได้ก็ตามคำถามที่ว่าอะไรคือวรรณคดีที่ดีและอะไรคือวรรณคดีที่ห่วยแตก บางคนเมื่อพูดถึงหนังสือหรือบทกวีที่แย่มากหรือไร้ประสิทธิภาพหรือไม่ประสบความสำเร็จพวกเขามักกล่าวเพียงว่า ‘สิ่งนี้ไม่ใช่วรรณคดีแน่นอน’ แต่ความจริงแล้วคำพูดนี้ไม่น่าถูกต้องนักที่ถูกพวกเขาควรพูดว่า ‘ฉันไม่ชอบบทกวีชิ้นนี้เลย’ หรือจะกล่าวว่า ‘นี่คือบทกวีที่แย่มาก’ น่าจะ

ถูกต้องกว่า เพราะการใช้คำว่าสิ่งนี้ไม่ใช่วรรณคดีแน่นอนต่างกับการใช้ว่าสิ่งนี้เป็นบทกวีที่แย่ เพราะแม้จะแย่แต่ก็ยังเป็นบทกวี คือเป็นวรรณคดีอยู่ดี วรรณคดีที่ถูกประพันธ์ขึ้นในโลกนี้ส่วนมากจะไม่ดีไม่เลวนัก วรรณคดีบางชิ้นก็ ดีแต่บางชิ้นไม่ได้เรื่อง แต่ถึงจะดีหรือไม่ดีก็ตามก็ยังถือว่าเป็นวรรณคดีอยู่ดี นั้นเอง สุดท้ายอาจกล่าวได้ว่าวรรณคดีคือการแสดงความคิดเห็นหรือ ความรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตและเกี่ยวกับโลกที่คงทนถาวรในรูปของคำศัพท์ วรรณคดีอาจเป็นได้ทั้ง วรรณคดีที่ดี วรรณคดีที่แย่ หรือวรรณคดีที่กลาง ๆ วรรณคดีที่ดีนั้นควรประกอบด้วยคุณสมบัติบางข้อ (หรือทั้งหมด) ต่อไปนี้คือ 1) ต้องมีความจริงเกี่ยวกับจิตวิทยาหรือสะท้อนภาพของธรรมชาติได้ 2) มีความคิดริเริ่ม 3) มีฝีมือหรือความชำนาญ 4) ต้องไม่ลืมเรื่องคุณค่าของ ศิลธรรม ดังนั้นการใช้ประโยชน์ของวรรณคดีจึงไม่แตกต่างจากการใช้ ประโยชน์ของปรัชญา เพราะวรรณคดีจะช่วยให้เราเข้าใจตัวเองและเพื่อน มนุษย์ร่วมโลกได้ดียิ่งขึ้นนั่นเอง

นอกจากที่กล่าวมาแล้ววรรณคดีอังกฤษยังสามารถช่วยให้นักศึกษา ต่างชาติหรือผู้สนใจทั่วไปที่ประสงค์จะเรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับภูมิภาคเฉพาะ แห่งของประเทศอังกฤษ และความต้องการเรียนรู้ว่าหลักความประพฤติและ อารมณ์ของมนุษย์ถูกสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติโน้มน้าวได้อย่างไร นัก เขียนนวนิยายที่ดีที่สุดบางคนมีความเป็นนักเขียนนวนิยายท้องถิ่นเช่นโธมัส ฮาร์ดี้ (Thomas Hardy) ผู้ซึ่งเขียนเกี่ยวกับภูมิภาคแถบทิศตะวันตกเฉียงใต้ ของประเทศอังกฤษ ซึ่งเขาใช้ชื่อแทนภูมิภาคแถบนี้ว่าเวสเซ็กซ์ (Wessex) หรือนักเขียนอย่างอาร์โนลด์ เบนเน็ตต์ (Arnold Bennett) ผู้ซึ่งนวนิยายของ เขาได้เริ่มต้นที่ภูมิภาคส่วนหนึ่งของประเทศอังกฤษซึ่งเป็นภูมิภาคที่

นักท่องเที่ยวสามัญธรรมดาจะไม่เคยไปที่แห่งนี้มาก่อนเช่นพื้นที่ทางตอนกลางของประเทศที่รู้จักกันในนาม ‘The Potteries’ หรือ ‘The Five Towns’ กวีนิพนธ์ก็เช่นเดียวกัน สามารถสอนบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับสถานที่แก่ผู้เรียนได้เช่นกัน แน่ใจว่าค่อนข้างจะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีความสุขกับการไปเยือน Lake District โดยไม่มีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับนักเขียนอย่าง วิลเลียม เวิร์ดสเวิร์ธ (William Wordsworth) หรือนักกวีที่เขียนเกี่ยวกับทะเลสาบคนอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันก็แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีใครสักคนเข้าใจเวิร์ดสเวิร์ธอย่างเต็มเปี่ยมโดยไม่มีความรู้เกี่ยวกับ Lake District ความจริงแล้ว Lake District เป็นภูมิภาคทางทิศพายัพที่สวยงามมากของประเทศไทยซึ่งเป็นที่ ๆ เวิร์ดสเวิร์ธใช้เวลาส่วนมากของชีวิตเขาอาศัยอยู่

เป็นความจริงที่วรรณคดีช่วยให้เราเข้าใจประเทศและประชาชนของประเทศนั้น ๆ หมายความว่า การเรียนวรรณคดีอังกฤษผู้เรียนจะได้ความรู้เกี่ยวกับประเทศอังกฤษ เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และการปกครองของอังกฤษ รวมถึงวิถีชีวิตของประชาชนชาวอังกฤษด้วย ที่สำคัญคือความเป็นจริงของประเทศอังกฤษในอีกหลาย ๆ ด้าน ดังนั้นการใช้ประโยชน์ของวรรณคดีก็เหมือนกันกับการใช้ประโยชน์ของวิชาประวัติศาสตร์หรือวิชาปรัชญา เพราะวรรณคดีช่วยให้เข้าใจตัวเองและเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ดียิ่งขึ้นนั่นเอง

บทที่ 2

ประวัติวรรณคดีอังกฤษ

ยุค THE MEDIEVAL PERIOD

สภาพสังคมในยุค THE MEDIEVAL PERIOD

ยุค Medieval Period นี้ เริ่มจากพวงนอร์แมนซึ่งเป็นพวกชาวสแกนดิเนเวีย หรือชาวเหนือของยุโรปในสมัยศตวรรษที่ 10 ได้รับชัยชนะเหนือสหราชอาณาจักรจนถึงช่วงปี ค.ศ. 1300 ถือเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของยุคกลางของประเทศอังกฤษ ในช่วงยุคนี้ประเทศอังกฤษซึ่งก็เหมือนกับประเทศอื่น ๆ ในทวีปยุโรปด้วยกันคือได้รับรู้ได้เป็นพยานการรวมกันของจิตวิญญาณและการใช้สติปัญญา ซึ่งการรวมกันของจิตวิญญาณและสติปัญญาในครั้งนี้ได้ประกาศตัวเองอย่างเด่นชัดในรูปของสถาบันที่มีอิทธิพลสองสถาบัน นั่นคือ สถาบันศาสนานิกายโรมันคาทอลิก (Roman Church) และสถาบันระบบศักดินา (Feudalism) ทั้งสองสถาบันต่างก็มีระบบการปกครองโดยคณะที่ซับซ้อน ในยุคสมัยนี้ประชากรของประเทศอังกฤษทุกคนต่างก็ได้รับการคาดหวังว่าจะมีความซื่อสัตย์ต่อสถาบันทั้งสองแห่งนี้ สมเด็จพระสันตะปาปา (Pope) ผู้ซึ่งเป็นประมุขของศาสนาโรมันคาทอลิก ถูกยกย่องนับถือว่าเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดทางจิตวิญญาณบนโลกใบนี้ อาณาจักรของพระเป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้าคืออาณาจักรของพระเยซู พระสันตะปาปาหรือโป๊ปคือตัวแทนบนโลกของพระผู้

เป็นเจ้าของ ส่วนเจ้าหน้าที่ประจำโบสถ์หรือเจ้าหน้าที่ของศาสนาคริสต์เป็นเจ้าหน้าที่ปกครองของศาสนจักรตามลำดับชั้น ดังนั้นศาสนจักรจึงมีอำนาจสั่งฟาดต่อชีวิตของแต่ละคนในประเทศอังกฤษในสมัยนั้น

ชาวคาทอลิกได้สร้างลัทธิการบูชาพระเยซูผู้ไถ่บาปขึ้นมาซึ่งลัทธินี้นับถือพระเยซูเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์แต่ว่ามีมารดาเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง และการสร้างลัทธินี้ทำให้ผู้หญิงถูกยกย่องว่าเป็นเพศที่ทรงคุณค่าด้านการถนอม การอธิบายคุณสมบัติโอปอ้อมอาร์ให้เกียรติสตรีนี้เป็นลักษณะที่สำคัญยิ่งสำหรับการดำเนินชีวิตของผู้คนในยุคกลางนี้

สำหรับชีวิตทางโลกนั้นยังมีการปกครองโดยลำดับชั้นอยู่ ที่ดินทุกแปลงนอกเหนือจากที่ดินที่เป็นสมบัติของศาสนจักรแล้ว ที่เหลือล้วนเป็นสมบัติของกษัตริย์ทั้งสิ้น โดยกษัตริย์จะให้ขุนนางชั้นสูงเช่าที่ดินเหล่านั้นทำประโยชน์และขุนนางเหล่านั้นก็ต้องจ่ายภาษีคืนให้กษัตริย์ รวมถึงการให้การบริการและสนับสนุนด้านการทหารแก่กษัตริย์ด้วย ความจริงแล้วเชื่อว่าขุนนางทั้งหมดจะมีสมิตำแหน่งทางสังคมเท่าเทียมกันก็หาไม่ เพราะฉะนั้นขุนนางที่มีตำแหน่งต่ำกว่าต้องให้การยอมรับและยำเกรงขุนนางที่มีตำแหน่งสูงกว่าตนเอง ตำแหน่งของข้าแผ่นดินที่ถือว่าต่ำสุดคือพวกทาสหรือพวกชาวนาทาส แต่ด้วยการพัฒนาของสังคมในยุคกลางนี้ทำให้พวกเราสามารถสังเกตเห็นการพัฒนาการของเสรีชน ของสามัญชนและของพวกชาวนาที่มีที่นาเป็นของตนเองที่เรียกว่าพวกโยแมน (Yeoman) พวกโยแมน มีความชำนาญในด้านการเกษตรและความชำนาญเกี่ยวกับเครื่องจักรกล

ตลอดยุคกลาง (Middle Ages) ได้เกิดความขัดแย้งหลายครั้งระหว่างศาสนจักรซึ่งนำโดยสมเด็จพระสันตะปาปาหรือโป๊ปกับฝ่ายบ้านเมืองหรือฝ่ายอาณาจักรที่นำโดยกษัตริย์ ความขัดแย้งเหล่านี้ต่างมีจุดจบคล้าย ๆ กันนั่นคือ ฝ่ายศาสนจักรเป็นฝ่ายมีชัยเหนือฝ่ายอาณาจักร

ยุคกลางนี้จุดเด่นทางด้านทฤษฎีถูกทำให้ปรากฏชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ โดยฝ่ายศาสนจักร ในยุคนี้ไม่มีใครเลยที่กล้าตั้งคำถามต่อความเห็นที่แสดงโดยฝ่ายศาสนจักร ประชาชนทุกคนต้องรับฟังพร้อมยอมรับกฎเกณฑ์หรือกฎศีลธรรมที่ออกโดยฝ่ายศาสนจักรโดยุษฎี สำหรับบุคคลที่ไม่เชื่อฟัง ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ที่ออกโดยฝ่ายศาสนจักร ต่างก็ถูกประณามว่าเป็นพวกนอกศาสนาหรือพวกนอกคอก ศาสนจักรมีคำอธิบายของตัวเองที่ถือว่ามาจากพระเป็นเจ้าโดยตรง ซึ่งเชื่อว่าทุกคนต้องยอมรับฟังและปฏิบัติตามรวมถึงยอมรับบทลงโทษที่ถือว่ามาจากพระเป็นเจ้าผ่านทางศาสนจักรอีกด้วย ดังนั้นโลกใบนี้จึงเป็นเหมือนเวทีของการแสวงบุญเพื่อเป้าหมายสูงสุดของชีวิต เป้าหมายที่ว่่านั้นคือสวรรค์หรือนรกซึ่งก็ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลคนนั้นเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ออกโดยศาสนจักรมากน้อยขนาดไหนนั่นเอง

ความจริงแล้วไม่สามารถที่จะกล่าวได้อย่างเต็มปากว่าผู้คนโดยเฉลี่ยแล้วมุ่งหมายชาติหน้ากันทั้งหมด เพราะจะเห็นได้จากพวกชาวไร่ชาวนาหรือคนบ้านนอกยังทำไร่นาในพื้นดินของท่านเอิร์ลหรือบารอนอยู่ ส่วนพวกพ่อค้ายังคงทำการค้าขายสกปรกเหมือนเดิม พวกขุนนางชั้นสูงยังมีเวลาว่างสำหรับพักผ่อนในช่วงที่ว่างเว้นจากการสงคราม

ในยุคนี้กรุงปารีสคือศูนย์กลางของการศึกษาอย่างแท้จริง จวบจนกระทั่งในประเทศอังกฤษมีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยออกฟอร์ด (Oxford University) ในช่วงศตวรรษที่ 12 และในศตวรรษที่ 13 มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดอีกแห่งหนึ่งขึ้น นั่นคือมหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ (Cambridge University) มหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้รวมถึงสถาบันการศึกษาอีกหลายแห่งได้ทำหน้าที่ในการให้บริการด้านการศึกษาแก่ประชาชนชาวอังกฤษ โดยเน้นหลักสูตรด้านศาสนา กิริยามารยาท ศิลปวัฒนธรรมและการอ่านการเขียนภาษาลาติน ภาษาลาตินถือเป็นภาษาที่ได้รับการยกย่องจากนักวิชาการการศึกษา ยิ่งกว่านั้นภาษาลาตินยังเป็นภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนในระดับสูงอีกด้วย ส่วนภาษาอังกฤษเป็นเพียงภาษาที่สองเท่านั้น

ภายหลังจากยุคของพวกนอร์แมนได้รับชัยชนะเหนือสหราชอาณาจักรแล้วประเทศอังกฤษก็ถูกนำไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ภายในประเทศของฝรั่งเศสมากยิ่งขึ้นทำให้ภาษาฝรั่งเศสเข้ามาแทนที่ภาษาอังกฤษในหลาย ๆ ด้าน เช่นด้านการบริหาร การค้าขายและกฎหมายเป็นต้น ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงต้องต่อสู้ทั้งกับภาษาฝรั่งเศสและภาษาลาตินเป็นเวลาหลายปีเลยทีเดียว และในที่สุดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองก็ได้รับชัยชนะและนำศักดิ์ศรีกลับคืนสู่ประเทศของตนได้อีกครั้งหนึ่งในที่สุด

พระเจ้าเฮนรีที่ 2 ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ครองราชในช่วงปี ค.ศ. 1153 และเป็นการครองราชต่อจากกษัตริย์นอแมนที่มีความสามารถระดับปานกลางสองสามพระองค์ พระเจ้าเฮนรีที่ 2 ได้ผนวกเอาดินแดนของฝรั่งเศสบางส่วนเข้าเป็นดินแดนในการปกครองของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ตั้งผู้แทนพระองค์ไป

ปกครองประเทศไอร์แลนด์ (Ireland) และได้บังคับกษัตริย์ของประเทศสกอตแลนด์ (Scotland) ให้ยอมรับพระองค์เป็นเจ้าเหนือหัวของประเทศสกอตแลนด์อีกด้วย ถึงตรงนี้มีภารกิจวัดหาระดับของพวกนอแมนและพวกแองโกลแซกซอน พระเจ้าจอห์นซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ไร้ความสามารถ เพราะพระองค์ทำให้เกิดความบาดหมางกับศาสนจักร และกับประชาชนจนทำให้สูญเสียความเป็นนอแมนผู้พิชิตไป และต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อการปล่อยให้พวกบาร์อนมีอิทธิพลเหนืออำนาจหรือกฎหมายของพระองค์ด้วย อย่างไรก็ตามคำยกย่องควรมีแก่พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 1 ผู้ซึ่งบังคับใช้กฎหมายและใช้อำนาจได้อย่างเต็มที่ จะเห็นได้จากที่พระองค์สามารถรวมเอาเวลส์ (Wales) เข้าอยู่ในเมืองใต้ปกครองของพระองค์ได้และได้เรียกประชุมสภาสูงของประเทศสหราชอาณาจักรในปี ค.ศ. 1295 ในช่วงเวลาที่พระองค์ครองราชอยู่นั้นชาวสกอตที่เป็นผู้ครอบครองที่ดินได้ลุกขึ้นต่อสู้เพื่อเรียกร้องความเป็นเอกราช พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 1 พยายามที่จะปราบปรามกลุ่มผู้ต่อต้านเหล่านั้นแต่ยังไม่ประสบความสำเร็จพระองค์ก็สวรรคตก่อน ภาระหน้าที่นี้จึงตกเป็นของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 2 ซึ่งเป็นพระราชโอรสที่เป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระองค์ ในรัชสมัยของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 2 การทะเลาะวิวาทระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศสกอตแลนด์ก็ถึงจุดแตกหัก ส่วนเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ของยุคกลางได้แก่ สงครามร้อยปี ซึ่งเป็นการต่อสู้กันระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศฝรั่งเศส สำหรับสงครามครั้งนี้ประเทศสกอตแลนด์ได้เป็นพันธมิตรให้การสนับสนุนประเทศฝรั่งเศส ในสงครามครั้งนี้ประเทศอังกฤษมองเห็นชัยชนะอยู่ไม่ไกล และในที่สุดก็เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะในปี ค.ศ. 1420 เกียร์ติภูมิและศักดิ์ศรีของประเทศอังกฤษได้รับการกู้กลับคืนมาโดยพระเจ้าเฮนรีที่ 5 แต่ภายหลังจาก